

Czwartek, 4 lutego 2016 r.

P8_TA(2016)0044

Bahrajn: sprawa Mohammeda Ramadana

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 4 lutego 2016 r. w sprawie Bahrajnu: sprawa Mohammeda Ramadana (2016/2557(RSP))

(2018/C 035/09)

Parlament Europejski,

- uwzględniając swoje wcześniejsze rezolucje w sprawie Bahrajnu, zwłaszcza rezolucję z dnia 9 lipca 2015 r. w sprawie Bahrajnu, dotyczącą w szczególności sprawy Nabeela Rajaba ⁽¹⁾,
 - uwzględniając Niezależną Komisję Dochodzeniową w sprawie Bahrajnu powołaną dekretem królewskim, aby przeprowadzić dochodzenie i przedstawić sprawozdanie w sprawie wydarzeń, do których doszło w Bahrajnie w lutym 2011 r. i ich skutków, która opublikowała swoje sprawozdanie w listopadzie 2011 r.;
 - uwzględniając fakt, że w dniu 27 stycznia 2016 r. przewodniczący Krajowego Instytutu ds. Praw Człowieka dr Abdulaziz Abul przedstawił ministrowi spraw wewnętrznych, generałowi broni szejkowi Rashidowi bin Abdullahowi Al-Khalife drugie sprawozdanie roczne za 2014 r.,
 - uwzględniając wspólne oświadczenie w sprawie Bahrajnu wydane przez 33 państw na 30. sesji Rady Praw Człowieka ONZ w dniu 14 września 2015 r.,
 - uwzględniając wspólne oświadczenie w sprawie Bahrajnu z dnia 16 lipca 2015 r. wydane przez specjalnego sprawozdawcę ONZ ds. sytuacji obrońców praw człowieka, specjalnego sprawozdawcę ONZ ds. Promocji i Ochrony Prawa do Wolności Opinii i Wypowiedzi oraz specjalnego sprawozdawcę ONZ ds. prawa do wolności pokojowego zgromadzania się i zrzeszania się,
 - uwzględniając przyjęte w listopadzie 2011 r. sprawozdanie Niezależnej Komisji Dochodzeniowej w sprawie Bahrajnu,
 - uwzględniając wezwanie do natychmiastowego uwolnienia więźnia sumienia dr Abduljalila al-Singace, który prowadzi strajk głodowy,
 - uwzględniając decyzję Rady Ministerialnej Ligi Państw Arabskich, która spotkała się w Kairze w dniu 1 września 2013 r., o utworzeniu panarabskiego trybunału praw człowieka w stolicy Bahrajnu Manamie,
 - uwzględniając umowę o współpracy między Unią Europejską a Radą Współpracy Państw Zatoki Perskiej (GCC) z 1988 r.,
 - uwzględniając wytyczne UE w sprawie kary śmierci, zmienione w dniu 12 kwietnia 2013 r.,
 - uwzględniając Międzynarodowy pakt praw obywatelskich i politycznych z 1966 r., Konwencję ONZ w sprawie zakazu stosowania tortur oraz innego okrutnego, niehumanitarnego lub poniżającego traktowania albo karania, a także Arabską kartę praw człowieka, których Bahrajn jest stroną,
 - uwzględniając rezolucję Zgromadzenia Ogólnego ONZ 68/178 i rezolucję Rady Praw Człowieka ONZ 25/7 w sprawie ochrony praw człowieka i podstawowych wolności podczas zwalczania terroryzmu,
 - uwzględniając art. 135 ust. 5 i art. 123 ust. 4 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że Bahrajn jest kluczowym partnerem Unii Europejskiej w Zatoce Perskiej, w tym w dziedzinie stosunków politycznych i gospodarczych, energii i bezpieczeństwa; mając na uwadze, że w naszym wspólnym interesie jest dalsze pogłębianie partnerstwa w celu lepszego reagowania na przyszłe wyzwania;

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2015)0279.

Czwartek, 4 lutego 2016 r.

- B. mając na uwadze, że od początku protestów w 2011 r. władze Bahrajnu zintensyfikowały stosowanie środków represyjnych – w tym kary śmierci – wobec pokojowych demonstrantów, pod zarzutem terroryzmu; mając na uwadze, że sądy Bahrajnu wydały siedem nowych wyroków śmierci w 2015 r.;
- C. mając na uwadze, że w dniu 18 lutego 2014 r. Mohammed Ramadan, 32-letni strażnik portu lotniczego, został aresztowany przez władze Bahrajnu z powodu rzekomego udziału – wraz z Husainem Alim Moosą, który został aresztowany wcześniej – w zamachu bombowym w Al Dair w dniu 14 lutego 2014 r., w którym zginął funkcjonariusz ds. bezpieczeństwa, a kilka innych osób zostało rannych;
- D. mając na uwadze, że M. Ramadan został przypuszczalnie aresztowany bez nakazu i że obydwaj mężczyźni donoszą, że zostali brutalnie pobici i poddani torturom, dopóki nie zgodzili się przyznać do winy, lecz później wycofali się ze swoich zeznań przed prokuraturą; mając na uwadze, że zeznania przypuszczalnie wymuszone torturami były głównym dowodem w procesach przeciwko M. Ramadanowi i H. A. Moosie;
- E. mając na uwadze, że w dniu 29 grudnia 2014 r. bahrajński sąd karny skazał M. Ramadana i H. A. Moosę na śmierć; mając na uwadze, że zostali oni skazani wraz z innymi dziesięcioma oskarżonymi, z których dziewięciu zostało skazanych na sześć lat więzienia, a dziesiąty na dożywocie; mając na uwadze, że w bahrajńska ustawa antyterrorystyczna posłużyła do uzasadnienia kary śmierci;
- F. mając na uwadze, że sąd kasacyjny, będący najwyższym bahrańskim sądem apelacyjnym, w dniu 16 listopada 2015 r. utrzymał w mocy wyroki śmierci wydane na M. Ramadana i H. A. Moosę, pomimo iż mężczyźni wycofali swoje zeznania i podkreślili, że przyznali się w wyniku stosowania tortur; mając na uwadze, że sądy bahrańskie nie uwzględniły ich oświadczeń ani nawet nie wszczęły dochodzenia;
- G. mając na uwadze, że M. Ramadan jest tylko jedną z dziesięciu osób skazanych na karę śmierci w Bahrajnie i pierwszą skazaną na karę śmierci od 2011 r.; mając na uwadze, że M. Ramadan jest jedną z pierwszych osób, które wykorzystały wszystkie prawne środki odwoławcze i której grozi rychła egzekucja; mając na uwadze, że z tego co wiadomo, nie toczy się żadne dochodzenie w sprawie zarzutów o tortury wobec M. Ramadana;
- H. mając na uwadze, że w dniu 14 sierpnia 2014 r. pięciu ekspertów ONZ ds. praw człowieka wyraziło przed rządem Bahrajnu zaniepokojenie zarzutami dotyczącymi arbitralnych aresztowań, zatrzymań i torturowania dziewięciu obywateli Bahrajnu, w tym M. Ramadana, a następnie wydania wobec nich wyroków skazujących w następstwie procesów sądowych, które nie spełniały międzynarodowych standardów uczciwego i sprawiedliwego procesu sądowego;
- I. mając na uwadze, że liczne organizacje pozarządowe sporządziły dokumentację dotyczącą niesprawiedliwych procesów, stosowania tortur i wyroków kary śmierci w Bahrajnie, które stanowią naruszenie szeregu międzynarodowych konwencji, w tym Międzynarodowego paktu praw obywatelskich i politycznych (ICCPR), do którego Bahrajn przystąpił w 2006 r.;
- J. mając na uwadze, że Niezależna Komisja Dochodzeniowa w sprawie Bahrajnu powołana w dniu 29 czerwca 2011 r. dekretem królewskim nr 28 w Królestwie Bahrajnu w celu przeprowadzenia dochodzenia i przedstawienia sprawozdania w sprawie wydarzeń, do których doszło w Bahrajnie w lutym 2011 r., wydała szereg zaleceń dotyczących praw człowieka i reform politycznych;
- K. mając na uwadze, że wśród 26 zaleceń Niezależnej Komisji Dochodzeniowej w sprawie Bahrajnu było również zalecenie złagodzenia wszystkich wyroków śmierci, jakie zapadły w następstwie wydarzeń, które miały miejsce w lutym i marcu 2011 r.; mając na uwadze, że zalecenie to było jednym z dwóch, do którego w pełni się zastosowano, co stanowi pozytywny krok w kierunku zniesienia kary śmierci;
- L. mając na uwadze, że dzięki tym zaleceniom rząd Bahrajnu ustanowił trzy organy od 2012 r. – Biuro Rzecznika Praw Obywatelskich przy ministerstwie spraw wewnętrznych, specjalną jednostkę dochodzeniową w ramach Urzędu Prokuratora Generalnego oraz Komisję ds. praw więźniów i osób zatrzymanych – których wspólnym zadaniem jest wyeliminowanie stosowania tortur podczas przesłuchań oraz w strukturach więziennych;

Czwartek, 4 lutego 2016 r.

- M. mając na uwadze, że wiele niedawnych działań władz Bahrajnu nadal narusza i ogranicza prawa i wolności różnych grup populacji, zwłaszcza prawo obywateli do pokojowych protestów, do wolności słowa i wolności cyfrowej; mając na uwadze, że stale i regularnie wymierza się działania przeciwko działaczom na rzecz praw człowieka, są oni ofiarą prześladowań i przeprowadza się ich aresztowania;
- N. mając na uwadze, że według doniesień w więzieniach bahrańskich nadal przebywa wielu więźniów sumienia;
- O. mając na uwadze, że według doniesień bahrańskie siły bezpieczeństwa nadal torturują zatrzymanych;
1. wyraża zaniepokojenie i rozczarowanie powrotem do praktyki kary śmierci w Bahrajnie; wzywa do ponownego wprowadzenia moratorium na wykonywanie kary śmierci jako pierwszego kroku do jej zniesienia; wzywa rząd Bahrajnu, a w szczególności Jego Wysokość szejka Hamada Ibn Isę Al Khalifę, do ulaskawienia przez króla Mohammeda Ramadana lub do złagodzenia jego wyroku;
 2. stanowczo potępia ciągłe stosowanie tortur i innego okrutnego lub poniżającego traktowania lub karania więźniów przez siły bezpieczeństwa; jest niezwykle zaniepokojony integralnością fizyczną i psychiczną więźniów;
 3. wyraża zaniepokojenie z powodu wykorzystywania przepisów antyterrorystycznych w Bahrajnie do karania za poglądy i przekonania polityczne i do uniemożliwiania obywatelom prowadzenia działalności politycznej;
 4. podkreśla zobowiązanie do zagwarantowania obrońcom praw człowieka ochrony i umożliwienia im pracy bez utrudnień, bez zastraszania i prześladowania;
 5. zauważa obecne wysiłki rządu Bahrajnu na rzecz zreformowania kodeksu karnego i procedur prawnych oraz zachęca do kontynuowania tego procesu; wzywa rząd Bahrajnu do przestrzegania międzynarodowych norm dotyczących prawa do rzetelnego i sprawiedliwego procesu sądowego oraz do przestrzegania międzynarodowych norm minimalnych określonych w art. 9 i 14 Międzynarodowego paktu praw obywatelskich i politycznych;
 6. wzywa właściwe władze do przeprowadzenia niezwłocznego i bezstronnego dochodzenia w sprawie wszystkich doniesień o torturach, do ścigania domniemyanych sprawców tortur i do unieważnienia wszystkich wyroków skazujących na podstawie zeznań uzyskanych w warunkach stosowania tortur;
 7. przypomina władzom Bahrajnu, że art. 15 Konwencji w sprawie zakazu stosowania tortur oraz innego okrutnego, niehumanitarnego lub poniżającego traktowania albo karania zakazuje wykorzystywania jakichkolwiek zeznań złożonych w wyniku stosowania tortur jako dowodu w postępowaniach sądowych; wzywa do bezzwłocznego ratyfikowania Protokołu fakultatywnego do Konwencji w sprawie zakazu stosowania tortur i drugiego protokołu fakultatywnego do Międzynarodowego paktu praw obywatelskich i politycznych, mających na celu zniesienie kary śmierci;
 8. wzywa rząd Bahrajnu do wydania natychmiastowego i otwartego zaproszenia dla specjalnego sprawozdawcy ONZ ds. tortur do odbycia wizyty w kraju i do zapewnienia mu nieskrępowanego dostępu do więźniów oraz do wszystkich miejsc zatrzymania;
 9. przyjmuje do wiadomości zalecenia wydane przez Rzecznika Praw Obywatelskich, Komisję ds. praw więźniów i zatrzymanych i Krajową Instytucję ds. Praw Człowieka, w szczególności w sprawie praw osób zatrzymanych i warunków, w jakich przebywają w więzieniach, w tym w odniesieniu do domniemanego złego traktowania i tortur; jednakże wzywa rząd Bahrajnu do zagwarantowania niezależności Urzędu Rzecznika Praw Obywatelskich i Komisji ds. praw więźniów i zatrzymanych oraz do zagwarantowania niezależności specjalnej jednostki dochodzeniowej w ramach Urzędu Prokuratury;
 10. podkreśla znaczenie wsparcia udzielanego Bahrajnowi, w szczególności w odniesieniu do jego systemu sądowego, w celu zapewnienia zgodności z międzynarodowymi standardami w dziedzinie praw człowieka; usilnie zachęca do utworzenia grupy roboczej ds. praw człowieka UE-Bahrajn;

Czwartek, 4 lutego 2016 r.

11. wzywa władze Bahrajnu, aby zniosły arbitralny zakaz podróżowania wobec Nabeela Rajaba i odstąpiły od wszystkich ciężących na nim zarzutów związanych z wolnością słowa;
 12. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, wiceprzewodniczącej Komisji/ wysokiej przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa, rządów i parlamentom państw członkowskich, rządowi i parlamentowi Królestwa Bahrajnu oraz Radzie Współpracy Państw Zatoki.
-